

Monenlaista yhteyttä

Toissaviikon pakkaspäivinä palasi mieleen opiskeluaian talviautoilu. Vuosituhannen alun talvet Joensuussa olivat vielä kohtalaisen kylmiä. Omistin tuohon aikaan 80-luvun Kadetin. Sinänsä luotettavan pelin, joka ei koskaan jättänyt välille. Pieniä ominaisuuksia siinä kuitenkin oli. Autoon ei talvella nimittäin tahtonut päästä sisälle. Lukot olivat miltei aina jäässä mekanismia myöten. Jos kävi hyvin ja oven sai auki, sitä ei välttämättä saanut enää pysymään kiinni. Ensimmäiset kilometrit ajettiin toinen käsi ovenkahvasta kiinni pitäen, kunnes tärinä irrotti jään ja oven sai paiskattua kiinni.

Kerran lukko jytkähti jäähän kauppareissulla. Lukkoa sulatellessa ja avainta lukossa nitkuttaessa, ympärille alkoi hiljalleen kertyä väkeä. Kohtalotovereita, saman mallisen auton omistajia. Osaa ottavasti miehet alkoivat muistella autoni ympärillä tilanteita, jolloin ovi ei ollut

auennut ja auliisti jakoivat minulle neuvoja, joilla tilanteen saattoi välttää. Vaikka heistä ei suoranaista apua ollut, tunnelma hämärällä parkkipaikalla muodostui suorastaan hartaaksi. Tuntui, että siinä paikalla olevien välille syntyi yhteys, kohtalotovereita kun oltiin.

Monta kertaa tuon jälkeen olen miettinyt, millaiset asiat yhdistävät ihmisiä. Se voi olla joskus pienikin asia. Yhteyden ajatellaan olevan selvä asia yhteisöissä, kuten seurakuntaelämässä. Usein kuitenkin huomaa, ettei se yhteys niin kummoista ole. Kukin kulkee arkensa keskellä omaa tietänsä, siitä ei kokemuksia ja tunteja paljon toisille jaeta eikä suurta yhteenkuuluvuuden tunnetta, kristittyjen yhteyttä koeta. Asia voisi olla toisinkin. Kristittyinä meitä yhdistää Ylösnoussut Vapahtaja. Olemme hänessä ja hän on meissä. Hän on puun runko ja me oksat. Tätä yhteyttä me voisimme useamminkin muistaa ja kokea yhdessä.

Jukka Kesola

Kappalainen

